

HALOTTAK APJA

(részlet)

Kifecseghetem-e apám titkait. Nem adott rá engedélyt.

1974-ben, a húsvét körüli napokban érkezett meg Brenen könyve San Juanról, Lynda Nicholson versfordításával (spanyolról angolra, az eredeti szöveg közlésével). Előzőleg a Times Literary Supplementben olvasott apám erről a könyvről. A recenzió közölt néhány sor a Noche Oscura-ból: „...forgotten among the lilies” – a liliumok között elfeledve. Valósággal szerelmes lett azokba a sorokba. A könyvet megrendelte. San Juan verseit nem ismertem. Így szinte reveláció volt számomra a könyv. Mindenekelőtt a versek. Elkezdtem fordítani. Boldog heteket töltöttem ezzel: életemnek máig is egyik tündöklő szakasza volt ez a tavaszi–nyári megragadottság. (Sajnos, éppen a leginkább nyári költeménnyel nem tudtam megbirkózni, a Santico Espiritual-lal.)

Emlékszem, kamaszkoromban, apám minden este Kampis Tamás „Krisztus követése” című könyvét olvasta. A kötetet ágya mellett tartotta. Nem sokat olvasott belőle, ahogy megfigyeltem, de minden este elővette, rendszeresen, hosszú ideig. Amikor nem volt otthon, én is belenéztem ebbe a könyvbe, mert kíváncsi voltam, miért olvasgatja esténként kitartóan. Kampis Tamással én semmit sem tudtam kezdeni. Nem nekem való. visszatettem a helyére.

Látom apámat, ül az ágya szélén, tréningruhában, ég a kis lámpa, kezében a könyv, olvas, elmélyülten, fejét lehajtva. Kicsit félrefordul, jobb lábát felhúzza az ágyra. Combján a könyv. Leülök az ágy szélére, utánzom mozdulatát, megmutatom magamnak, hogyan ült és olvasott az apám. Magamnak mutatom, mert senki sincs itt, senki se lát. Szemüvegben olvasott. Ilyenkor nem szerette, ha zavarják. Nekem eszembe se jutott, hogy szóljak hozzá, éreztem, nagyon fontos neki, amit csinál. Talán egy fejezetet olvasott el minden este a könyvből, lassan, nagyon lassan.

Amikor Keresztes Szent János verseit fordította angolból magyarra, én már nem laktam a Kavics utcában. Akkor nem laktam ott, amikor Kis Szent Teréz leveleit olvasgatta. 1977 tavaszán minden este egy-egy levél olvasásával aludt el. Liliumok között elfeledve?

„Egy nyári délelőttön kezdődött a lombképek megpillantása. Ültem a karosszékben, kinéztem a kertre, s láttam, hogy az egyik fáról Jézus Krisztus arca tekint rám, szép szomorú szemekkel. Kissé vádlón mondta, hogy most már szegődjek egészen melléje. Ezt a feladatot még mindig nem tudtam teljesíteni. Azóta gyakran meglátom az Arcot a fák között. De látok más arcokat is, főképpen prófétákét. És néhányszor, alkonyat felé, megjelent Mária is, ágak, lombok és az Ég finom együtteséből kirajzolva. És persze néhány diabolikus alak, mert ilyenok mindig kísértenek.”

Sánta László: Alkonyat
linó, 2002.